De tolv jægere

Der var engang en prins, som havde en brud, som han holdt forfærdelig meget af. En dag, da han sad og talte fornøjet med hende, kom der bud, at hans far lå for døden og gerne ville se ham. Han tog da afsked med sin elskede og sagde: "Jeg er nødt til at forlade dig. Denne ring skal du gemme til minde om mig, og når jeg er blevet konge kommer jeg og henter dig." Derpå red han hjem og kom lige tidsnok til at finde sin far i live. "Gudskelov, jeg får dig at se, inden jeg dør," sagde han, "lov mig, at du vil ægte den brud, jeg har valgt til dig," og han nævnede navnet på en prinsesse. Prinsen var så bedrøvet, at han glemte alt andet og sagde ja, og derpå lukkede kongen sine øjne og døde.

Da prinsen var blevet udråbt til konge og sørgetiden var forbi, måtte han holde det løfte, han havde givet sin far, og friede til kongedatteren og fik hendes ja. Da hans første brud fik det at vide, blev hun meget bedrøvet og var lige ved at dø af sorg over hans utroskab. "Hvorfor er du så bedrøvet, min lille pige?" sagde hendes far, "er der noget, du gerne vil have?" Hun tænkte sig om et øjeblik og sagde så: "Jeg ønsker mig elleve piger, hvis ansigt og skikkelse ligner mig aldeles." - "Hvis det er muligt, skal jeg skaffe dig det," sagde kongen, og der blev søgt i hele riget, lige til de elleve piger blev fundet.

Da de kom til prinsessen, lod hun lave tolv ganske ens jægerdragter, som hun og pigerne tog på. Så tog hun afsked med sin far og red af sted til sin elskede brudgoms slot og spurgte, om han ville tage dem allesammen i sin tjeneste. Kongen kendte hende ikke, men syntes godt om dem, og de kom nu alle tolv i tjeneste som jægere hos ham.

Kongen havde imidlertid en løve, som var et ganske mærkeligt dyr, og vidste besked om alle ting. En aften sagde den til ham: "Du tror nok, du har tolv jægere." - "Ja, det gør jeg rigtignok," svarede han. "Men du tager fejl," sagde løven, "det er piger." - "Det er umuligt," råbte kongen, "kan du bevise det." - "Du kan bare strø ærter i forværelset," svarede løven, "så skal du nok få det at se. Mænd har en fast gang og når de går hen over ærter rører de sig ikke, men pigebørn tripper og lister, og så triller ærterne omkring." Kongen syntes, det var et godt råd, og besluttede at følge det.

Kongen havde imidlertid en tjener, som godt kunne lide jægerne, og da han hørte, hvilken prøve de skulle stilles på, gik han hen og fortalte dem det og sagde: "Løven vil have kongen til at tro, at I er piger." Prinsessen takkede ham mange gange og sagde til sine jomfruer: "Træd rigtig fast på ærterne." Da kongen næste morgen lod sine tolv jægere kalde, og de skulle gennem forværelset, hvor ærterne lå, gik de så fast og sikkert, at ikke en eneste trillede. "Du har løjet for mig, de går jo aldeles som mænd," sagde kongen til løven, da de var borte. "De har vidst, at de skulle stilles på prøve og har gjort vold på sig selv," sagde løven, "sæt nu tolv rokke ud i forstuen, så vil de gå hen til dem og glæde sig over dem, og det gør ingen mand." Kongen syntes godt om rådet og besluttede at følge det.

Men tjeneren, der mente det godt med jægerne, gik hen og fortalte dem det, og da de var alene, sagde prinsessen til sine jomfruer: "I må ikke se til den side, hvor rokkene står." Da kongen næste morgen lod sine jægere kalde, gik de gennem forstuen uden at kaste et blik på rokkene. "Du har løjet," sagde kongen til løven, "det er mænd, de har slet ikke set på rokkene." - "De har vidst, at de skulle sættes på prøve og har gjort vold på sig selv," svarede løven, men kongen troede den ikke mere.

De tolv jægere fulgte stadig kongen på jagt, og han kom til at holde mere og mere af dem. En dag, da de var ude i skoven, kom der bud om, at man kunne vente brudens ankomst. Da den rette brud hørte det, blev hun så bedrøvet, at hendes hjerte var ved at briste, og hun faldt afmægtig om på jorden. Kongen troede, at hans kære jæger var blevet syg og løb hen for at hjælpe ham og trak hans handske af. Da så han den ring, han havde givet sin første brud, og da han så på hendes ansigt, kendte han hende straks igen. Han blev dybt bevæget, bøjede sig ned og kyssede hende, og da hun slog øjnene op sagde han: "Du er min, og jeg er din, og intet i verden skal skille os." Derpå sendte han bud til den anden brud og bad hende vende tilbage til sit rige, for han havde allerede en brud, og den, der har fundet en gammel nøgle, behøver ikke nogen ny. Derpå blev brylluppet fejret og løven blev igen taget til nåde, fordi den jo dog alligevel havde sagt sandhed.

* * *